

bevisende og klar Maade af Fahlbeck i Sverige, nemlig at man indenfor Industrien virkede hen til, at Arbejderne fik en fast Ansættelse, saaledes som Embedsmændene have det ved Kommunerne og Staten, vilde efter min Formening være den virkelige organiske Løsning. Det er, saaledes som jeg ser paa Forholdene, den store Misforstaaelse fra Marx's Side, den historiske Misforstaaelse, at han sluttede saaledes, at i Middelalderen sad Haandværkeren og Bonden og raadede over Produktionsmidlerne selv; men da man skilte Produktionsmidlerne fra Producenten, kom den nuværende Elendighed, Arbejderproletariatet og det moderne Arbejderspørgsmaal, og nu maatte vi komme til en Løsning af disse Forhold, til en Løsning af Arbejderspørgsmaalet ved igen at komme tilbage til, at Producenterne fik Raadighed over Produktionsmidlerne, og at dette burde ske ved Fælleseje. Her er det, man ganske har overset, at hele Spørgsmaalet aldeles ikke er et Spørgsmaal om Ejendom og om Raadighed over Produktionsmidlerne, men simpelt hen et Spørgsmaal om Indkomst. Spørgsmaalet om Indkomst er det sociale Spørgsmaal i sin Kærne. Giv Arbejderen tilstrækkelig Indkomst, og giv ham den saaledes, at han har den under alle Forhold, ligesom en Embedsmand har den, naar han bliver syg, pensioner ham, naar han bliver gammel, o. s. v., saa er Problemet løst. Med andre Ord: Søg atter at knytte Arbejderen til Bedriften; lad atter dem blive solidariske som i gamle Dage. Det var aldeles ikke det, at han blev skilt fra Produktionsmidlerne, men det, at han blev skilt fra Foretagendet, der var det skæbnsvangre, som skabte det moderne Arbejderspørgsmaal. Deri ligger efter min Mening den virkelige Udvæj, og derfor er jeg glad ved, at vi kunne komme til en Revision af disse Bestemmelser. Jeg indrømmer, at Socialdemokratiet ikke alene har haft meget store Problemer for, men at de bør løses under en eller anden Form effektivt og snart. Men jeg skylder tillige at sige, at de Veje, man her forsøger paa at gaa, navnlig i det ene Forslag, efter min Mening ere for-dærlige og psykiologiske.

Indenrigsministeren (Jensen-Sønderup): Hvis vi stod overfor, om jeg saa maa sige, Paabegyndelsen af de nye Principper, som kunne siges at være nedlagte navnlig i Arbejdsløshedsforsikringen og til Dels ogsaa i den Maade at hjælpe ud over uforkyldt Nød paa, som er formet i Lo-

ven om Hjælpekasser, skulde jeg ikke være vegen tilbage for ogsaa at komme ind paa en mere udførlig Forhandling af de overordentlig interessante Spørgsmaal, som begge de to Talere i Aften have været saa dybt inde paa. Men jeg skal ikke nægte, at jeg har Indtryk af, at begge disse Taler, hvor interessante de end kunne være, staa i noget Misforhold til det meget simple Spørgsmaal, som i Virkeligheden foreligger til Afstemning om forhaabentlig ikke ret lang Tid. Thi de Spørgsmaal, der foreligger til Afstemning, ere jo Spørgsmaal, som ikke efter min Opfattelse kunne siges at berøre Principperne, Hovedtankerne i Arbejdsløshedsforsikringssagen og Hjælpekassespørgsmaalet. Lovforslagene røre jo ikke ved nogen af de to Maader at hjælpe paa. Vi ville, hvad enten de to Lovforslag blive vedtagne eller ej — jeg haaber, de blive vedtagne —, ikke i mindste Maade have rokket ved eller have rørt ved Principperne i de to Love, de bestaa uforandret. Der er blot Tale om, hvorvidt man, dels af Hensyn til Kommunerne og dels af Hensyn til de arbejdsløse, skal yde et Tilskud fra Staten og skal give Kommunerne en Adgang til at yde noget, som de i de allerfleste Tilfælde vilde kunne yde, selv om disse Lovforslag ikke blive vedtagne. Jeg synes, det er et meget mindre Spørgsmaal, der foreligger, end man efter de to Taler skulde antage.

For det ene Lovforslags Vedkommende, det, der hedder Forslag til Lov om Foranstaltninger i Anledning af den ekstraordinære Arbejdsløshed, er der for det første Spørgsmaal om at give Kommunerne Ret til at yde til de anerkendte Arbejdsløsheds-kasser et Tilskud udover det, de i Henhold til Arbejdsløsheds-kasseloven have Ret til at yde; og det betyder igen, om man vil sætte de paagældende Kasser i Stand til at opfylde deres Forpligtelser efter Vedtægten uden at paalægge deres Medlemmer ekstraordinære Præmier eller Bidrag under Hensyn til, at de have paabegyndt deres Virksomhed, jeg havde nær sagt samtidig med, at den store Arbejdsløshed kom, saa at de ikke havde nogen videre Reservefond og straks maatte begynde at udbetale Arbejdsløshedsunderstøttelser. Det maa jo nemlig huskes, at denne Vedtægt for Arbejdsløsheds-kasserne er lige saa gyldig Lov for de paagældende som en Lov, vi vedtage her, indtil den bliver forandret; og naar et Medlem har betalt sin Præmie og bliver arbejdsløs, har han Krav paa at faa de daglige Understøttelser, som i Ved-